

« هر جمعه، یک دقیقه با وحی: » (شماره: ۹۹)

هشدار: « همه تلاشهای دشمنان خدا » مانند « خاکستر در طوفان » نابود می شود.

انسان، « هویتی » دارد که « نشان » از « هستی و روح و ربوبیت خالق » اوست و « ماهیتی » دارد که « چیستی » و « جنس » و « مخلوقیت » او را مشخص می کند و « مرکبی » برای زندگی اوست. انسان « فقط » بر مبنای « هویت » خود می تواند « رشد » کند و « عاقل » و « عاشق کمال » شود و « محبوب و مقصود و مقصد » داشته باشد و پله های « تکامل » و « تعالی » را بپیماید و خودش را به « کمال مطلق »، « نزدیک » کند و « اَسْمَاء، صفات و اِرَادَةُ الهی » را از خود « نمایان » سازد. پس اگر او « جاهلانه » و « خودخواهانه »، « ربوبیت خداوند » و « مخلوقیت خود » را « انکار » کند، قطعاً « بی هویت، بی مقصد و بی آرمان » می شود و در « گمراهی بسیار دوری » منزوی می ماند:

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا ... قَدْ ضَلُّوا ضَلَالًا بَعِيدًا (نساء/۱۶۷)

فرد « خودخواه منکر خدا » علاوه بر « گمراهی »، « خصوصیات انسانی » خود را نیز از دست می دهد و مثل یک « غده سرطانی » و « حیوانی وحشی »، « بسیار خطرناک و درنده » و مثل « سنگ »، « بی عاطفه » و مثل « ابولهب »، « آتش افروز » و مثل « زن او »، « آتش بیار اغتشاشات » می شود:

تَبَّتْ يَدَا أَبِي لَهَبٍ وَتَبَّ (۱) ... وَامْرَأَتُهُ حَمَّالَةَ الْحَطَبِ (مسد/۴)

این افراد « خودخواه متوهم تراریخته وحشی درنده بی عاطفه حق ستیز »، « هیزم جهنم » هستند:

إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا ... أُولَئِكَ هُمْ وَقُودُ النَّارِ (آل عمران/۱۰)

« حق ستیزان متوهم »، « ثروت اندوزی، قدرت طلبی، موزیگری، ظلم، جنایت، خیانت و خباثت » خود را « آب حیات » می پندارند اما در این « سراب فریبنده » همواره « مضطرب و متفرق و سرگردان » هستند:

وَالَّذِينَ كَفَرُوا أَعْمَالُهُمْ كَسَرَابٍ بِقِيعَةٍ يَحْسَبُهُ الظَّمَانُ مَاءً حَتَّى إِذَا جَاءَهُ لَمْ يَجِدْهُ شَيْئًا ... (نور/۳۹)

این « زالوصفتان خودخواه خودپرست » می توانند با « مکیدن خون مردم » مثل نمرودها، فراغه، معاویه ها، صهیونیست ها و استعمارگران جهانخوار، « متورم » شوند اما « همه تلاش های ظالمانه آنها » مانند « خاکسترهایی در معرض تندباد روزی طوفانی »، « پراکنده » و « نابود » می شوند:

مَثَلُ الَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ أَعْمَالُهُمْ كَرَمَادٍ اشْتَدَّتْ بِهِ الرِّيحُ فِي يَوْمٍ عَاصِفٍ لَا يَقْدِرُونَ مِمَّا كَسَبُوا ... (ابراهیم/۱۸)

(مثال آنها که خدایشان را انکار کردند، همه رفتارهایشان به خاکستری می ماند که بادی تند در روزی طوفانی

بر آن بوزد از آنچه به دست آورده اند هیچ بهره ای نمی برند، این همان گمراهی دور و دراز است.)

خدایا! یاریمان کن عاقل و مؤمن باشیم و غافل، جاهل، متوهم، خودخواه و حق ستیز و جهنمی نشویم.